

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 114/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. februára 2016 prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, Národného oslobodenia 25, Bernolákovo, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, Národnej protikorupčnej jednotky v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-281/NKA-PZ-BA-2012 a postupom prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 79/10 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. mája 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) vyšetrovateľa Prezídia policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, Národnej protikorupčnej jednotky (ďalej len „vyšetrovateľ Policajného zboru“) v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-281/NKA-PZ-BA-2012 a postupom prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „dozorujúca prokurátorka“) v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 79/10.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že uznesením vyšetrovateľa z 11. mája 2010 bolo začaté trestné stíhanie vo veci trestného činu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona.

K postupu orgánov činných v trestnom konaní sťažovateľ ďalej uviedol:

„Dňa 02.06.2010 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedka [REDACTED].

Dňa 01.07.2010 vyšetrovateľ vykonal ďalší výsluch svedka [REDACTED].

(nečinnosť 1 mesiac)

Dňa 31.08.2010 vyšetrovateľ pribral do konania znaleckú organizáciu.

(nečinnosť 2 mesiace)

Dňa 22.02.2011 vyšetrovateľ znaleckej organizácii odovzdal písomné podklady k vypracovaniu znaleckého posudku.

(nečinnosť 6 mesiacov)

Dňa 07.03.2011 vyšetrovateľ urgoval vypracovanie znaleckého posudku.

Dňa 15.03.2011 vyšetrovateľ vykonal výsluch podozrivého [REDACTED].

Dňa 17.03.2011 vyšetrovateľ vyžiadal od Ministerstva školstva SR listinné dôkazy.

Dňa 31.03.2011 bol vypracovaný znalecký posudok.

Dňa 20.05.2011 vyšetrovateľ uznesením ČVS: PPZ-52/BPK-B-2010 sťažovateľovi vzniesol obvinenie pre trestný čin poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1, ods. 2, písm. a) TZ v jednočinnom súbehu s trestným činom subvenčného podvodu podľa ust. § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a) TZ. (nečinnosť 1 mesiac a 4 týždne)

Dňa 6.6.2011 sťažovateľ podal proti obvineniu sťažnosť.

*Dňa 17.06.2011 vyšetrovateľ vykonal výsluch obvineného [REDACTED].
(nečinnosť 1 mesiac)*

Dňa 20.06.2011 bol vykonaný výsluch sťažovateľa.

Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR (ďalej len „ÚŠP“) zo dňa 18.07.2011, č. k. VII/2 Gv 79/10-26 zamietnutá ako nedôvodná.

(nečinnosť ÚŠP 1 mesiaca a 2 týždne)

Dňa 24.10.2011 bol vykonaný opätovný výsluch sťažovateľa.

(nečinnosť vyšetrovateľa 4 mesiace)

Dňa 16.11.2011 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedka [REDACTED].

Dňa 22.11.2011 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedkyne [REDACTED].

Dňa 22.11.2011 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedkyne [REDACTED].

Dňa 22.11.2011 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedka [REDACTED].

Dňa 29.11.2011 vyšetrovateľ vykonal výsluch obvineného [REDACTED].

Dňa 27.02.2012 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedka [REDACTED].

(nečinnosť 3 mesiace)

Dňa 15.05.2012 vyšetrovateľ vykonal výsluch obvineného [REDACTED].

(nečinnosť 3 mesiace)

Dňa 13.06.2012 prokurátorka ÚŠP uznesením č. k. VII/2 Gv 79/10-81 zastavila trestné stíhanie voči obvinenému [REDACTED].

Dňa 13.03.2013 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedka [REDACTED].

(nečinnosť vyšetrovateľa 9 mesiacov)

Dňa 14.03.2013 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedkyne [REDACTED].

Dňa 14.03.2013 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedkyne [REDACTED].

Dňa 15.03.2013 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedkyne [REDACTED].

Dňa 19.03.2013 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedka [REDACTED].

Dňa 19.03.2013 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedkyne [REDACTED].

Dňa 20.03.2013 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedkyne [REDACTED].

Dňa 20.03.2013 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedkyne [REDACTED].

Dňa 21.03.2013 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedkyne [REDACTED].

Dňa 21.03.2013 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedkyne [REDACTED].

Dňa 22.03.2013 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedkyne [REDACTED].

Dňa 22.03.2013 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedka [REDACTED].

Dňa 25.03.2013 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedkyne [REDACTED].

Dňa 25.03.2013 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedka [REDACTED].

Dňa 26.03.2013 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedka [REDACTED].

Dňa 27.03.2013 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedkyne [REDACTED].

Dňa 04.04.2013 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedkyne [REDACTED].

Dňa 02.01.2014 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedkyne [REDACTED].

(nečinnosť 9 mesiacov)

Dňa 21.01.2014 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedka [REDACTED].

Dňa 30.01.2014 vyšetrovateľ vykonal výsluch svedka [REDACTED].

Dňa 13.02.2014 sťažovateľ doručil do podateľne ÚŠP návrh na zastavenie trestného stíhania.

Dňa 24.02.2014 bolo vykonané záverečné preštudovanie vyšetrovacieho spisu a vyšetrovateľ následne vec predložil ÚŠP s návrhom na podanie obžaloby.

(nečinnosť vyšetrovateľa 3 týždne)

Prokurátorka do dnešného dňa ani nezastavila trestné stíhanie, ani nepodala obžalobu.

(nečinnosť ÚŠP 3 mesiace).“

Sťažovateľ poukázal aj na skutočnosť, že od začatia trestného stíhania uplynuli viac ako 4 roky a od vznesenia obvinenia 3 roky, napriek tomu nie je prípravné konanie ukončené, či už zastavením trestného stíhania alebo podaním obžaloby.

Aktivita vyšetrovateľa Policajného zboru bola podľa názoru sťažovateľa „iba epizódna“.

Sťažovateľ konštatuje, že v danom prípade síce nejde „o skutkovo jednoduchú vec, avšak netreba zabúdať, že... Národná protikorupčná jednotka, je vyšetrovacou zložkou určenou, a personálne aj materiálne adekvátne vybavenou, na vyšetrovanie mimoriadne

skutkovo a právne náročných trestných vecí, takže z pohľadu typickej agendy Národnej protikorupčnej jednotky ide o vec jednoduchú, skutkovo aj právne skôr banálnu, ktorej vyšetovanie by nemalo vyžadovať veľké úsilie... Ani jeden z vyšetovateľov, ktorý vec v priebehu rokov vyšetovali, však potrebné úsilie nevynaložil, naopak, tejto veci sa všetci venovali iba povrchno a zriedka.“

Vo vzťahu k namietanej nečinnosti prokurátorky sťažovateľ uviedol, že táto „pri vykonávaní dohľadu úplne zlyhala, keďže ani z vlastného podnetu, ani na podnety sťažovateľa nezabezpečila riadny priebeh vyšetovania“, pričom zodpovednosť dozorujúcej prokurátorky za prieťahy vo vyšetovaní je podľa názoru sťažovateľa „ešte vyššia, ako je to v prípade vyšetovateľa“.

V petite svojej sťažnosti sťažovateľ navrhol vysloviť porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom namietaných orgánov činných v trestnom konaní v jeho trestnej veci a priznať mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 €. Navrhol tiež, aby bolo porušovateľom jeho práv prikázané vo veci ďalej konať bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľ tiež žiadal priznať náhradu trov konania jeho právnomu zástupcovi.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene

môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu označených základných práv sťažovateľa postupom vyšetrovateľa Policajného zboru v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-281/NKA-PZ-BA-2012

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd

nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namieta v postupe vyšetrovateľa Policajného zboru v jeho trestnej veci viaceré obdobia nečinnosti, čo malo za následok neprimeranú dĺžku jeho trestného stíhania.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05). Judikatúra ústavného súdu sa konštantne opiera o východisko, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (napr. II. ÚS 26/95). Pri výklade tohto základného práva si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03). Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti (napr. IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 41/07, II. ÚS 46/07, I. ÚS 96/07, II. ÚS 214/08) prezentuje už ustálený záver, že základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje ochranu len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu predložená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného základného práva (práva) došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo. V súvislosti s otázkou posudzovania zbytočných prietahov vo veciach trestného obvinenia ústavný súd judikoval, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v trestnom konaní prípravnom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba stíhaná na základe uznesenia o vznesení obvinenia. Právna neistota sa týka toho, či orgán činný v prípravnom konaní

navrhne podanie obžaloby, alebo v závislosti od výsledkov dokazovania v prípravnom konaní navrhne iný spôsob konečného rozhodnutia, napríklad zastavenie trestného stíhania (III. ÚS 123/07, IV. ÚS 210/04, II. ÚS 325/06).

Ústavný súd zistil, že vo veci sťažovateľa bolo vyšetrowanie záverečným preštudovaním spisu 24. februára 2014 skončené a v zmysle ustanovení § 209 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov bol vyšetrowateľom Policajného zboru predložený dozorujúcej prokurátorky návrh na podanie obžaloby spolu so spisom. Zo strany dozorujúcej prokurátorky bola následne 3. júna 2014 podaná príslušnému súdu obžaloba. Sťažnosť sťažovateľa obsahujúca námietku porušenia základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom vyšetrowateľa Policajného zboru v namietanom konaní bola ústavnému súdu doručená až 21. mája 2014, teda po predložení návrhu na podanie obžaloby vyšetrowateľom Policajného zboru príslušnej dozorujúcej prokurátorky. V čase podania sťažnosti už vyšetrowateľ Policajného zboru nedisponoval právomocou vo veci konať, pretože táto bola predložením návrhu na podanie obžaloby prenesená na prokuratúru. Vyšetrowateľ Policajného zboru teda v danej etape konania nemohol ovplyvniť priebeh trestného konania a ani porušiť základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Spracovaním a predložením návrhu na podanie obžaloby príslušnej prokuratúre vyšetrowateľ Policajného zboru vykonal všetky relevantné úkony smerujúce k nastoleniu právnej istoty sťažovateľa a svoju úlohu v tomto smere splnil. Možnosť domáhať sa ochrany základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním sťažnosti ústavnému súdu vo vzťahu k postupu vyšetrowateľa Policajného zboru bola pre sťažovateľa časovo ohraničená obdobím, počas ktorého prebiehalo v jeho veci vyšetrowanie v rámci prípravného konania. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je považovaná sťažnosť za zjavne neopodstatnenú vtedy, ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia orgánu verejnej moci v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo

slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd sťažnosť v tejto časti posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08).

K namietanému porušeniu označených základných práv sťažovateľa postupom dozorujúcej prokurátorky v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 79/10

Podľa § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb za presne vymedzených procesných podmienok vrátane kvalifikovaného podania, ktorého náležitosti sú bližšie ustanovené v čl. 127 ústavy a § 20 ods. 1 a 2, § 49, § 50, § 53 ods. 1 a § 56 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ žiadnym spôsobom neoznačil konanie vedené na krajskej prokuratúre, v rámci ktorého malo dôjsť k porušeniu jeho označených základných práv a práv, a sťažnosť preto bolo možné odmietnuť v tejto časti aj pre nesplnenie predpísaných náležitostí. Ústavný súd sťažovateľa na odstránenie tohto nedostatku podania nevyzýval, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že sťažnosť je v tejto časti možné odmietnuť aj pre jej neprípustnosť.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí..., prokurátorov, vyšetrovateľov... v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o prokuratúre podnet možno podať na ktorejkoľvek prokuratúre.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2 zákona o prokuratúre).

Podľa § 54 ods. 2 písm. c) zákona o prokuratúre na účely konania podľa tohto zákona alebo osobitného zákona a na vybavenie podnetu sa nadriadeným prokurátorom rozumie príslušný krajský prokurátor, ak ide o okresného prokurátora alebo prokurátora okresnej prokuratúry.

Ústavný súd považuje podnet, ako aj opakovaný podnet podľa zákona o prokuratúre za účinné prostriedky nápravy, vyčerpaním ktorých pred podaním sťažnosti ústavnému súdu sa možno domôcť ochrany svojich práv (m. m. IV. ÚS 330/04, I. ÚS 186/05, III. ÚS 24/2012).

Ústavný súd už aj v iných konaniach (napr. III. ÚS 235/07, III. ÚS 157/08) vyslovil opakovane právny názor, že vynechanie týchto prostriedkov nápravy (podnetu, opakovaného podnetu) v sústave orgánov prokuratúry Slovenskej republiky nemožno nahrádzať podaním sťažnosti v konaní pred ústavným súdom, pretože takto by sa obmedzovala možnosť orgánov prokuratúry vo vlastnej kompetencii nielen preveriť skutočnosti, ktoré tvrdí sťažovateľ, ale aj prijať opatrenia, ktoré by účinne napomohli odstráneniu namietaného porušenia práv (m. m. napr. I. ÚS 186/05).

Pokiaľ ide časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta nečinnosť zo strany dozorujúcej prokurátorky, ktorá mala podľa jeho názoru zásadný vplyv na celkovo neprimeranú dĺžku jeho trestného stíhania, ústavný súd konštatuje, že v tomto prípade mal sťažovateľ možnosť domáhať sa preskúmania zákonnosti postupu dozorujúcej prokurátorky prostredníctvom opakovaného podnetu v zmysle citovaných ustanovení zákona o prokuratúre, a to pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. V okolnostiach prípadu možno podľa názoru ústavného súdu totiž opakovaný podnet považovať za iný právny prostriedok ochrany podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorý zákon o prokuratúre sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje a na ktorého použitie je podľa uvedených predpisov oprávnený.

Sťažovateľ nepredložil ku svojej sťažnosti žiaden dôkaz o podaní opakovaného podnetu, prípadne ďalšieho opakovaného podnetu, ani uplatnenie týchto prostriedkov netvrdil, preto ústavný súd jeho sťažnosť v tejto časti už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2016

